

lilne komisije? Predsednik volilne komisije mora zbranim volilcem razložiti, kdo ima volilno pravico, kako se postopa pri glasovanju in štetju, ter jih pozvati, da glasujejo brez sebičnih postranskih namenov, po svojem prostem prepričanju, kakor mislijo po svoji vesti, da bo najboljša za občini blagor.

Kako se glasuje? Vsak volilec stopi pred volilno komisijo in odda svojo izkaznico predsedniku. Ta prebere glasno ime volilca in vzame glasovnico, katero odda volilec vkup zvito, tako, da nikdo ne more imena čitati. Predsednik potem deno glasovnico neodvito v volilno posodo.

Ali se lahko tudi voli, če kdo izkaznice ni dobil ali če jo je izgubil? Volilec gre lahko tudi volit, če izkaznice ni dobil ali če jo je izgubil. Pa skrbeti mora za to, da ga volilna komisija prizna odločno kot volilca N. N. V volilni komisiji mora torej nekdo biti, ki ga pozna ali pa mora s seboj pripeljati prič, ki so volilni komisiji znane. Voliti pa tudi sme v tem slučaju le tisti, čegar ime je napisano v volilskem imeniku.

Kaj se stori, če je kdo glasovnico izgubil? Če je kdo izgubil glasovnico, ali če je postala neuporabna, tedaj se lahko zahteva od občinskega predstojnika in na dan volitve od volilnega komisarja nova glasovnica.

Kdaj se začne in kdaj neha glasovanje? Volitev se mora začeti ob določeni uri, ki je zapisana na izkaznici, neglede na število navzočih volilcev in glasovanje se mora ob določenem času od volilnega komisarja zaključiti. Ne smejo pa se izključiti od glasovanja volilci, ki pridejo na volišče še pred pretekem določenega časa. Kdor pride pozneje, ne sme več glasovati.

Kaj se stori z izkaznico po volitvi? Po glavni volitvi se izkaznica (legitimacija) ne sme proč vreči, ampak mora se obdržati, ker je mogoče, da pride do ožje volitve, pri kateri potrebuje zopet vsak volilec svojo izkaznico.

Katere glasovnice veljajo pri ožji volitvi? Za ožjo volitev se izdajo posebne glasovnice. Navadno se te vročijo volilcem še ob enem z izkaznico in glasovnico za glavno volitev.

Kaj je važno za ožjo volitev? Pri ožji volitvi sme se na glasovnico napisati le ime enega izmed tistih dveh kandidatov, ki sta pri glavni volitvi dobila po največje število glasov. Glasovnice z drugim imenom so neveljavne.

Ali se lahko glasovnica in izkaznica izročita komu drugemu, da ta za koga gre volit? Ne, vsak mora voliti

vedno osebno. Kdor pošlje koga drugega k volitvi, dasiravno ve, da sme le sam osebno voliti, se ravno tako, kakor tisti, ki gre za njega volit, kaznuje z zaporom.

Mladeniški shod na Rečici

se je dobro obnesel. Vršil se je pod milim nebom, na vrtu g. Štiglica, župana na Rečici. Gosp. predsednik, č. g. Jože Dekort je otvoril shod in pozdravil vse v precejšnjem številu zbrane može in fante. Isti je razložil v kratkih besedah glavne točke glede volitve.

Č. gosp. Lekše, ki je bil izvoljen za predsednika shoda, povdarja, kako važne so bližajoče se volitve in kako si kmet pri tem opomore. Zakaj pa je bil do zdaj kmet tako zaničevan in teptan? Ker se ni popolnoma nič zmenil za volitve, ker je z malimi izjemami vsak trdil, kaj bom hodil volit, brez mene bodo že opravili. Toda tudi kmet se mora spametovati, tudi on se mora pečati vsaj nekoliko z domačo politiko. Z navdušenjem so navzoči odobraval besede gospoda govornika.

G. Kotnik, modroslovec, je pozdravil navzoče v imenu slov. katol. akademičnega društva »Zarja« in v imenu koroških Slovencev. Ta je povdarjal važnost poštene vzgoje pri naši mladini. Tej se mora že v zgodnji mladosti vcepiti korenit značaj. Mož omahljivec ne bo nikdar nič storil. Nato je gospod govornik omenil žalostno stanje koroških Slovencev. Da se pa cela stvar obrača na boljše, tu ima zaslugo Spodnje Štajerske. Vzrok temu je mladeniško gibanje na Štajerskem. Slovence mora vse, bodisi Štajerc, Korošec ali Kranjec, vezati jedna vez, jedna misel. Mi moramo delati vsi za jednega, jeden za vse. Posebno morajo stariši na to gledati, da se otroci pošteno izobrazijo. Tudi temu govorniku je sledilo navdušeno ploskanje.

G. o. Anzelm iz Nacareta je poslušavce opominjal, da moramo biti povsod oprezni, da nas tujec ne prekanj. Ko mi spimo, se prikradejo tuji in nam hočejo vsiliti tuje kandidate, za nje delajo in agitujejo. Zato je velike važnosti to mladeniško gibanje, ki bi naj mladino zbudilo in navdušilo za narodno delo. To gibanje naj bi utrjevalo med mladino ljubezen do vere, do naroda in do materinega jezika. In naša mladež se izobrazijo najbolj v »izobraževalnih društvih«. Tam lahko bere zanimive knjige in koristne časopise. Če bi se naša mladina tako izobraževala, smemo tudi mi upati boljših časov.

napake na njem. Moj Bog, česa pa smo hoteli obdolžiti njega, ki je imel tako dobro, zlato srce? Ali takrat nismo mislili na to, bili smo zaslepljeni in podivjani.

Župnikov najhujši sovražnik pa je bil njegov lastni brat. Ta je bil poprej bogat kmet, ali v tistem času, ko se je to godilo, že popolnoma obubošan. Pijančeval je in igral po gostilnah ter kmalu pognal ves denar. In ko je tako zapravljal svoje imetje in se mu je trdo godilo, mislil je, da je tega kriv njegov brat župnik. Zlasti so ga tisti slabi in brezumni časopisi utrdili v tej misli. In vendar mu je njegov brat dvakrat rešil hišo s tem, da je poplačal vse dolgove, ali ker se je ta vedno znova zadolžil, mu je odtegnil podporo in mu le tu pa tam kaj dal. In prav je imel gospod župnik, čemu bi pijanca podpiral. Ali lahkoživemu njegovemu bratu to ni bilo všeč in zato ga je sovražil. In tako se je tudi on z drugimi trudil, da bi kako ogrdil gospoda župnika. Ali saj pravim, česa smo ga hoteli obdolžiti?

Nekega dne so prinesli v našo vas hudo pobitega turista. Poškodovan se je namreč, ko je lezel na visoko goro tu v bližini naše vasi. Spravili so ga v hišo župnikovega brata in poklicali so župnika, da mu je prinesel zadnjo sveto popotnico. Po noči je umrl oni turist, bil je od nekod iz Laškega.

Č. g. Rozman, kaplan iz Mozirja, je v jedrnatih besedah razložil poslušalcem pomen in bistvo mladeniškega gibanja. Mladenič se mora vaditi že zgodaj, da zna pozneje nastopati. In temu se najboljša priučiti v izobraževalnih društvih. Gosp. govornik je želel, da bi tudi mladino v gornji Savinski dolini zavel tisti naroden duh, ki veje v Slovenskih goricah.

Shod je zaključil gospod predsednik z besedami, da gornja Savinska dolina ne sme zaostati za drugimi slovenskimi kraji.

Rusko-japonska vojna.

Na suhem.

Po došlih poročilih so imeli Rusi pri Ljaojanu 190 tisoč mož, medtem ko so imeli Japonci 230 tisoč mož na razpolago. Na obeh straneh je padlo okoli 60.000 mož, od teh je dve tretini Japoncev.

Ko je Kuropatkin rešil svojo si dano nalogo, da je kolikor mogoče zadrževal Japonce in jim prizadjal kolikor mogoče veliko izgub, se je umaknil. Vrhutega so ga tudi hoteli Japonci s Kurokijevo armado obiti. Ko so Japonci devet dni naskokovali maloštevilne ruske čete v Ljaojanu ter slednjič izprevidili, da po ravnem potu ne dobe v roke mesta, so poslali Kurokija, naj prekorači reko Taičihi ter obide rusko levo krilo. Res se je Japoncem posrečilo prekoračiti reko. Toda zaželenega uspeha, da bi namreč zaprli pot celi ljaojanski armadi proti severu, niso imeli. Kuropatkin je poslal eden voj proti Kurokiju, ki ga je tri dni zadrževal tako, da so ruske čete mirno odšle iz Ljaojana.

Čeravno so bile japonske čete po večnem boju zelo utrujene, vendar so kolikor mogoče naglo zasledovale umikajoče Ruse. Toda Kuropatkin je tako izvrstno vodil celo armado, da mu Japonci niso mogli do živega, čeravno je večkrat poskusil Kuroki od strani zajeti Ruse. Rusi se umikajo mimo Jentaja proti Mukdenu. Kjer je količak ugoden kraj za upor, tam se ustavijo zasledujočim Japoncem, jim prizadajajo nekoliko izgub te se nato zopet umaknejo. Tako je zadel Kuroki pri Jentaju na močen upor. Tri dni je napadal Ruse, nakar so ti slednjič sami odšli. V Mukdenu se baje Rusi ne bodo upirali, pač pa pri mestu Tjenlinu, katero je baje še bolj utrjeno kakor Ljaojan. Zopet se bo ponavljala brčkone jednaka igra kakor pri Ljaojanu. Zopet bodo Japonci z velikimi žrtvami naskokovali ruska stališča in slednjič se bodo Rusi zopet počasi umaknili. Dzdaj so Japonci prodrli 192 km. v Mandžurijo. Do Harbina,

Še v zadnjem hipu je izročil umirajoč župnikovemu bratu ves denar, bilo je neka, tisočakov, proseč ga, naj ga odda župniku ter mu povedal, kam naj ga pošlje. Ali župnikov brat — Jožef mu je bilo ime — bil je malovreden človek. Ko je začutil toliko denarja v svoji roki, polastila se ga je želja, da bi bilo vse to njegovo in obdržal ga je. Takoj takrat pa, ko je oni umrl, tekel je po svojega brata župnika, naj pride k mrliču. Župnik je res prišel in spraševal brata, če mu je ta človek pred smrtjo kaj naročal. Ali ta je rekel, da nič in je potem pustil župnika samega dolgo časa v sobi pri mrliču, in s strašnim namenom, češ, da bi ga lahko obdolžil kot tatu, če bi prišla pravica tatvini na sled.

In sodnija je res zasledila tatvino ter jela poizvedovati po tatu. Tedaj pa je šel Jožef na sodnijo in obdolžil brata župnika kot tatu. Rekel je, da je on tisti čas, ko je bil župnik pri mrliču, sedel v sosednji sobi in da je začel zvenketati denar. Pristopil je k vratom in gledal skozi špranjo v sobo ter videl, da je župnik vzel mrliču iz obleke denar ter ga spravil.

(Konec sledi.)

»Dali smo se premotiti od tistih zlovravnih besed, ki so pisali na papir oni brezumni in malovredni nasprotniki duhovnov. Premotiti smo se dali, in ne, da bi pomislili, koliko dobrot z besedo in dejanjem nam je izkazal že naš gospod župnik, jeli smo ga sovražiti, češ, dobro se mu godi, še vse premalo nam deli dobrote, lahko bi jih še več. Saj pravim, sam črni nas je obsedel. Le malo jih je ostalo župnikovih privržencev, drugi smo mu bili vsi nasprotni. In vse to so učinili tisti časopisi. Oj, da bi jih ne bilo nikdar k nam!

Gospod župnik je bil seveda žalosten in prizadeval si je veliko, da bi nam dokazal našo zmotu.

Neko nedeljo je imel pridigo in še danes se spominjam, kako je govoril:

»Ljubi moji!« dejal je, »čemu me sovražite? Ali nisem bil z vami vedno dober? Ali nisem skrbel za vas? Čemu torej to sovraštvo in ta prepir? V imenu Kristusa vas prosim, spoznajte svojo zmotu in živimo zopet v ljubezni kot poprej!«

Tako je govoril gospod župnik in mi smo poslušali. Ali te besede nas niso ganile, ostali smo trdi kot kamen, mrli kot led. Bili smo od dne do dne hujši nasprotniki in iskali smo, kako bi ga mogli česa obdolžiti in ga ogrditi pred svetom. Ali našli nismo